

Torres Medalla, Míriam; Juncà Rossell, Imma (2009)
«Medalles de la ciutat 2009: Josep Arenas i Garrall, Maria Rosa Cusiella i Sala, Feli Miyares Morante, Lluïsa Salvador i [...]»
Medalles de la Ciutat / Ajuntament de Granollers / Arxiu Municipal de Granollers

Josep Arenas i Garrell

| 9

En Josep en els seus primers anys d'estudi a l'escola del mestre Manel Masjuan, el qual va veure en ell aptituds per estudiar periodisme.

Medalla de la Ciutat al senyor **Josep Arenas i Garrell**
Granollers, 1934

En reconeixement a la seva tasca de formació esportiva i educativa de joves jugadors de futbol durant més de cinquanta anys, primer a l'Escola Pia de Granollers i després a l'Esport Club Granollers, on encara col·labora.

- Arenas ha ensenyat a practicar el futbol a centenars de joves de Granollers i de fora, traient-ne sempre el millor, i transmetent-los uns valors que han fonamentat el seu futur comportament personal.

A més, Josep Arenas ha contribuït a difondre el nom de Granollers arreu de Catalunya fent de músic en, entre d'altres formacions, la reconeguda l'Orquestra Selecció, el Conjunt Pleyel i la Cobla Laietana.

Impressor de professió, va aprendre a escriure el català de manera autodi-dacta ja que aleshores no s'ensenyava a les escoles i ha fet de corrector a publicacions com *Plaça Gran* i *Revista del Vallès*, tasca que encara exerceix tot i estar jubilat.

La plantilla de la Impremta Garrell, encapçalada per l'avi, Pepet Garrell; Antoni Arenas, pare d'en Josep, i el mateix Josep, quan feia d'aprenent.

Josep Arenas i Garrell ha consagrat bona part dels 75 anys que actualment té a la feina d'impressor i a les seves dues grans passions: la música i el futbol. Resulta impossible discernir quina d'aquestes aficions li ha produït més satisfacció, ja que totes dues les ha cultivat durant més de mig segle simultàniament.

El Josep neix a Granollers, a Can Garrell, al carrer d'Anselm Clavé, 23, el 2 de març de 1934, fill primogènit del matrimoni format per Antoni Arenas i Martí i Delfina Garrell i Bellavista. Més tard, la família augmentà amb un nen i una nena, que portaren el mateix nom dels pares. El Josep pertany, doncs, per part de mare, a una de les famílies més nostrades i nombroses de Granollers, gent de personalitat forta, amb tirada vers l'acció, catalanistes i liberals.

El besavi d'en Josep era l'Esteve Garrell i Escorsell, historiador, autor de teatre i poeta, que va instal·lar la primera impremta a Granollers a principis del segle XX i va participar en el naixement del Casino i la Unió Liberal, entitat que aglutinava gent amb inquietuds culturals i polítiques, que tenia la seu en l'actual Museu de Granollers. L'avi era en Pepet Garrell i Alsina, un senyor baixet, amb pinta de bohemí: portava sempre un mocador blanc; va heretar la impremta familiar.

Un dels germans d'en Pepet va ser l'Amador Garrell i Alsina, escriptor, editor d'un dels setmanaris més destacats de Granollers, *La Gralla*, i autor del clàssic relat costumista *Granollers vila oberta*. Fills seus foren, entre d'altres, l'Amador i el Josep Garrell i Soto. El primer fou dibuixant, pintor, grafista i músic i el segon, impressor i activista cultural i polític. Tots dos, ja finats, van ser distingits públicament per la seva ciutat. Com també ho fou el cosí germà de la seva mare, en Joan Martí Torres i Garrell, amb qui en Josep compartí, a més de parentiu, la dèria pel futbol i el compromís amb diverses directives de l'Esport Club Granollers. En definitiva, tot un tarannà que, d'una manera o altra, ha influït en la trajectòria del Josep.

En Josep, tocant el trombó, en una actuació de l'Orquestra Selecció, per la Festa Major del barri del Lledoner.
Donació E. Ferrer/ AMGr-Arxiu d'Imatges.

A l'escola, qui va ser-ne el mestre, Manuel Masjuan, hi veié qualitats per estudiar periodisme i així ho va fer saber als pares. Com tantes persones d'aquelles generacions de postguerra, el Josep no va poder continuar estudiant i, amb tretze anys, començà com a aprenent a la impremta familiar, empès per la necessitat de contribuir al sosteniment de la família. Durant un temps, compagina la feina amb els estudis de comerç, que cursa de nit, a l'Escola del Treball.

El futbol i la formació musical prengueren el relleu en les prioritats del Josep, fins que el pare li aconsellà que se centrés en la música perquè li podia reportar, en el futur, un sou extra. Primer el violí, que va començar a estudiar als set anys, i després el trombó, el fiscorn i el contrabaix, que ja va estudiar de gran, es converteixen en fidels companys. Dels setze fins als setanta anys, el Josep tocà en sis formacions diferents, que li van permetre progressar en estils diversos com el *swing*, el jazz, la música clàssica i les sardanes.

15

En aquest context, coneix qui es convertí en la seva esposa, la Montserrat Domènech. El pare d'aquesta, el Josep Domènech, conegut com el Pepet del Jazz, tocava la bateria primer amb l'Orquestra Ibèria, i després amb La Selecció i Els Pleyel. En aquestes dues darreres formacions, coincidí amb el seu futur gendre.

En una tarda de ball, el Josep, amb 23 anys, i la Montserrat, amb 16, intercanvien les primeres paraules d'un prefesteig. La perseverança d'ell va fer que, passat un any, el dia de Tots Sants, les dues famílies es trobessin per formalitzar el prometatge de la parella. A partir d'aleshores, la Montserrat, que era molt balladora, es va haver de conformar de veure com ho feien els altres des d'una de les llotges d'alguna de les sales de l'època: la Pista Rosa o Ca la Sila. Finalment, el 19 de novembre de 1962, després que el Josep tornés de fer la mili a Lleida, es casaren a l'església de Sant Esteve de Granollers. El matrimoni ha tingut una única filla, la Montserrat, que els ha donat tres néts: la Cristina, el Jordi i el Sergi.

Una de les formacions del conjunt Pleyel: d'esquerra a dreta, Vacca, Ruera, Domènech, Ventura, Arenas i López (1963).

El Josep va tenir la sort de comptar amb reconeguts mestres en els seus estudis musicals: el Josep M. Ruera, professor de solfeig, el Joan Coll, professor de violí, i l'Àngel Viñolas, que li va ensenyar a tocar el trombó de vares i de qui va ser el substitut a l'Orquestra Selecció. El seu periple pels diferents conjunts musicals comença als setze anys amb Els Raibels que, segons el mateix Josep, era una orquestra que tocava balls de l'època i que ho feia molt malament. Després, amb l'entrada de músics joves com ell, van canviar el nom pel de Conjunt Astòria, alhora que també van fer un destacable salt qualitatiu. Amb aquestes experiències, va passar a formar part de l'Orquestra Ibèria, "que ja era una orquestra que es podia escoltar" i, d'aquí, al cap d'uns anys, ja va entrar a La Selecció, compaginant-la amb alguns bolos amb l'Orquestra de Corda de Granollers, en la qual interpretava música clàssica.

S'ha dit repetidament, i així ho corrobora el Josep, que "l'Orquestra Selecció era de les primeres orquestres de ball d'Espanya i de Catalunya, la primera". El fet diferencial eren els arranjaments de les peces que provenien directament d'Amèrica, on triomfaven les grans bandes de swing i jazz, i també les aportacions de músics destacats com Antoni Ros Marbà, Joan Antoni Bou i el mateix Ruera. El que tocava La Selecció sonava diferent del que, per exemple, interpretava La Principal de la Bisbal, un dels conjunts destacats dels anys cinquanta.

Malgrat la reconeguda qualitat de La Selecció, que havia arribat a actuar fora de Catalunya, no va ser possible que l'orquestra esdevingués professional. Al cap de sis o set anys, el Josep emprèn una nova etapa al conjunt Pleyel, que integren músics com ell, procedents de La Selecció. Són Josep M. Ruera, Josep Domènech, Ventura Garcia, Amador Garrell, Vicenç Vacca i Salvador Ventura. Primer encara tocaven en algunes festes majors, però ja en la darrera etapa del conjunt van actuar de manera fixa a la Sala Dingo, fins que, el 1969, la puixant indústria discogràfica redueix les actuacions en directe i Els Pleyel es dissolen.

Josep Arenas ha format durant dècades centenars de joves jugadors de l'Esport Club Granollers, contribuint a dignificar i a promoure el futbol base.

En Josep va pensar aleshores que la seva trajectòria musical havia arribat al final, però, després d'un parell d'anys de parada obligatòria, rebé la proposta d'interpretar sardanes en el si de la Cobla Laietana de Mataró. No ho havia fet mai; ara bé, l'experiència li va agradar i hi va tocar el fiscorn durant vint-i-cinc anys.

Si la música va omplir molts dels caps de setmana del Josep, el futbol no es va quedar enrere. Com molts nens de l'època, comença a jugar a futbol al carrer; després, en diferents penyes, entre les quals La Penya Vencedor i el CD Granollers, i d'aquí va passar a l'infantil de l'Esport Club Granollers, fins que, quan tenia catorze o quinze anys, deixa de jugar-hi definitivament.

Un dels motius que el porta a abandonar la pràctica del futbol, a banda del consell patern, és que el seu entrenador, l'Isidre Rovira, un conegut centrecampista granollerí que va jugar, entre d'altres, a l'Espanyol, al Real Madrid i a la selecció espanyola, va fixar els entrenaments a les vuit del matí, abans d'entrar a l'escola. Massa d'hora per a un noctàmbul com en Josep.

Anys més tard, el 1965, Joan Sala i Vila el recluta per fer d'entrenador de diversos alumnes d'onze i dotze anys de l'Escola Pia, que, més tard, formaren els equips del Sant Josep. Entre aquests nois hi havia l'actual alcalde de Granollers, Josep Mayoral, i l'exalcalde, Josep Pujadas.

Amb l'experiència de l'Escola Pia, Joan Civit i Josep Moret li proposen que formi part de la junta directiva de l'Esport Club Granollers i que entreni els més joves. Era el 1966 i, des d'aleshores, el Josep continuà aquesta tasca, gràcies a la confiança dels quinze presidents que ha tingut l'entitat fins avui: una feina que va dur a terme durant una bona colla d'anys amb l'exjugador del club Josep Guirado. Al principi, se'ls presentà una situació bastant precària, ja que els nens aprenien a jugar sense pagar res i aquest fet feia que s'ajuntessin en el terreny de joc fins a dos-cents futbolistes.

Actuació de la Cobla Laietana, en què el Josep tocava el fiscorn, en un aplec de sardanes a la Porxada.

El Josep sempre ha entès que el futbol, especialment en les categories que ha entrenat (benjamins, infantils, etc.), ha de ser "una continuïtat de l'escola, on la base és el respecte i el bon comportament entre companys i rivals". La psicologia també li ha estat un recurs molt vàlid a l'hora d'entrenar: "El bon entrenador és aquell que sap entendre cada nano com és i tractar-lo pel que és".

En aquests cinquanta anys vinculats a l'àmbit del futbol i, concretament, a l'Esport Club Granollers, el Josep no ha estat un entrenador convencional. De fet, amb aquesta passió, hi ha perdut més diners dels que hi ha guanyat: ha pagat de la seva butxaca molts berenars als seus jugadors, anys enrere havia comprat una desena de pilotes perquè es poguessin preparar en condicions i, en moltes ocasions, havia fet de "taxista" per a aquells nois que havien d'entrenar i els pares no podien dur-los-hi. Aquest va ser, entre d'altres, el cas de l'exporter de l'Espanyol, Toni Jiménez.

Es fa difícil precisar quants nois han jugat a les ordres del Josep. Alguns són prou coneguts, com els germans López Segú, el Juli, el Sergi i, en menor mesura, el Gerard, també el Sergi Barjuan i molts altres jugadors que no van arribar a viure del futbol, però que, temps després, saluden amb afecte el Josep quan el troben pel carrer.

La continuïtat com a entrenador li ha permès veure com ha canviat el futbol i l'Esport Club Granollers durant aquests darrers anys: "Ara els jugadors de la base tenen dos o tres entrenadors i més material que anys enrere". També ha pogut constatar que els que despunten són captats cada vegada més aviat per equips més poderosos i com l'Esport Club, malauradament, ha anat perdent socis i espectadors al llarg de les temporades.

Entre música i futbol, el Josep no va deixar mai la seva feina d'impressor, que també ha evolucionat, i de quina manera!

En Josep en una foto recent amb la seva dona, Montserrat Domènech, que ha fet possible que poguéssim gaudir de les seves grans passions de cap de setmana: la música i el futbol.

Va començar de caixista de tipografia, lletra a lletra, a la impremta familiar, per passar després a la linotípia a Can Cabot, que permetia compondre els textos línia a línia, i més tard a l'òfset, a la impremta de l'empresa de components electrònics EGA.

Els darrers anys, abans de jubilar-se, va rebre un encàrrec ben especial de Ceràmica Cu-mella: compondre els noms dels socis del Barça per a les rajoles que es col·locaven en el Camp Nou.

El contacte amb Josep Verde i Aldea, que li portava les pàgines de *Granollers, Comunitat Cristiana* per imprimir, li va permetre avançar en el coneixement del català, que havia iniciat de manera autodidacta gràcies al seu pare, que li dictava fragments del llibre *Granollers vila oberta*.

Aquest fet li va permetre entrar, anys més tard, com a corrector lingüístic al setmanari *Plaça Gran*. Gràcies a Ramon Munné, a qui substituï com a corrector a *Revista del Vallès*, funció que encara exerceix, aprofundí encara més en el coneixement de la llengua. Arenas, segons el periodista Paco Monja, que l'ha conegut a bastament en aquesta faceta, tant a *Plaça Gran* com a *Revista del Vallès*, "aporta un valor afegit a la correcció, ja que té una cultura general i, en concret, de Granollers molt àmplia, que li permet rectificar algun error que pugui cometre el periodista".

Ja sigui en l'àmbit de la música, del futbol o dels mitjans de comunicació, Josep Arenas és qualificat per tots els qui han anat deixant testimoni per bastir aquest escrit com una bona persona, que no ha tingut mai un no per a aquells que li ha demanat col·laboració i que, sobretot, ha deixat un bon record en diverses generacions de granollerins que van aprendre amb ell a jugar a futbol i a ser millors persones.